

øget udbuddet af boliger, også til den kommunale anvisning.

Formanden:

Tak til fru Inge-Lene Ebdrup. Så er det fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

Det er da korrekt, at vi også adskillige gange tidligere har diskuteret spørgsmålet om anvisningsret til privat udlejningsbyggeri. Men jeg vil godt sige, at jeg synes, det er overordentlig berettiget, at vi har debatten her i dag. Der er nemlig flere gode grunde til seriøst at drøfte, hvordan vi på den bedste måde kan sikre kommunerne de bedste muligheder for at kunne hjælpe folk i bolignød.

Alt andet er rent faktisk udtryk for en grad af kynisme over for de mennesker, som har behov for hjælp, eller er det et udtryk for – og det kan man måske nok overveje, når man hører ministerens og Venstres svar – berøringsangst i forhold til de private udlejere?

Problemet er ikke nyt. Men det, der kan konstateres, er, at problemet er blevet større. Og så meget mere er der behov for, at vi viser, at vi også herindefra tør vise den handlekraft, der skal til.

Kl. 15.20

Som forslagsstillerne netop skriver i forslaget, ser vi et stigende antal mennesker blive sat ud af deres boliger på grund af huslejerestancer. Ikke mindst ser vi familier med børn blive berørt, blive sat ud af deres boliger. Kontanthjælpsloftet har bragt disse mennesker og deres kommuner ud i en situation, som er meget svær at finde en løsning på.

Herunder har vi også set, hvordan Københavns Kommune har måttet takke nej til at anvise ledige boliger af den simple grund, at huslejen har været for høj i forhold til den konkrete husstandsindkomst. Det er jo ikke sådan, at det er nok, at der bare bliver bygget, for forudsætningen for, at de her mennesker kan anvises, er jo også, at der er en sammenhæng mellem den indkomst, de har, og den faktiske husleje.

Vi har altså også stadig væk – og det underer mig, at man hverken fra ministerens side eller fra Venstres side vil forholde sig til det – i Ugebrevet A4 nogle klare analyser liggende, som kom i 2004 forud for den sidste debat, og som viste, at udviklingen i beboersammensætningen i den private udlejningsmasse går i den forkerte retning. Flere og flere af de svageste beboere

rykker ud fra de private udlejningsboliger og ind i den almene sektor.

Det betyder, at vi dermed vil se en udvikling, som betyder, at de kræfter, der lægges i at få en bredere beboersammensætning i den almene sektor, går fløjten. Det betyder, at problemerne der vil blive større. Det betyder også, at kommunerne rent faktisk har dårligere redskaber til rådighed til at kunne løse boligsociale opgaver. Eller sagt på en anden måde: Det bliver sværere for kommunerne at hjælpe de mennesker, som reelt er i den meget akutte nød for en bolig.

Jeg kan godt sige meget klart, at vi egentlig synes, det er en lidt kynisk holdning, som regeringen lægger for dagen, og som er meget lidt behagelig over for netop den her gruppe af mennesker, der har størst hjælp behov. Ministeren siger, at det skal gøres frivilligt. Det er kommunerne, der selv må finde løsninger. Jamen uden at kommunerne har det redskab i hånden at kunne gå ind og sige, at de har muligheden for at kunne kræve, at der bliver stillet boliger til rådighed i den private udlejningsmasse, uden det redskab kan de ikke lave de her aftaler, fordi man fra privat side ikke vil deltage.

Regeringen siger, at problemet kan løses ved at tilbyde private udlejere lidt ekstra for at stille ledige lejligheder til rådighed. Og ministeren er stadig væk forhåbningsfuld. Jeg må sige, at der ikke er ret meget at have det håb i. Nu har vi set, at det har kørt i et år med et forhøjet beløb, og der er ikke private udlejere, der nævneværdigt har meldt sig på banen. Men regeringen og ministeren må erkende, at de til gengæld har meget lidt at have optimismen i. De private udlejere ønsker ikke, uanset hvor meget de får, at medvirke.

Jeg synes, at vi i dag kunne have fortjent at få et svar, ikke mindst på de menneskers vegne, som ikke har taget hovedet, på, hvad det er, ministeren reelt vil gøre for at sikre den brede beboersammensætning, at få en bedre fordeling. Hvad vil man fra de borgerlige partiers side gøre? Den almene sektor kan nemlig ikke alene løse det her problem.

Jeg savner, og vi savner, at regeringen tør tage et ansvar. Det kan ikke være rigtigt, at ministeren bare fortsætter med at sige en bunke pæne ord, men reelt lader mennesker i knibe på noget så fundamentalt som det at have taget over hovedet. Jeg synes ikke, det kan være rigtigt, at ministeren og regeringen på den ene side erkender behovet for at aflaste den almene sektor, men samtidig bare lader stå til. Det må være regerin-